

БРАТЯ ГРИМ КОБОЛДЪТ ВЪВ ВОДЕНИЦАТА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Веднъж двама студенти от Ринтелн предприели пътуване пеш. Те възнамерявали да пренощуват в едно село, но тъй като паднал силен дъжд и мракът се спуснал толкова бързо, че те не могли да продължат, отпавили се към някаква близка воденица, почукали и помолили да ги приютят. Отначало воденичарят не искал и да чуе, но в края на краищата отстъпил пред настойчивите им молби, отворил вратата и ги въвел в една стая. Те били гладни и жадни, и тъй като върху масата имало съд с храна и кана с бира, помолили воденичаря да ги нагости, като били готови да му платят. Воденичарят обаче не се съгласил, не поискал да им даде дори къшей хляб и им предложил единствено твърдата пейка за легло. „Яденето и пиенето, казал той, е за къщния дух; ако ви е скъп животът, не се докосвайте до тези неща, а иначе няма защо да се боите, пък ако чуете шум през нощта, останете да си лежите тихо и спете.“ С тези думи излязъл и заключил вратата след себе си.

Двамата студенти легнали да спят, ала след около час гладът така сграбчил единия, че той се изправил и потърсил съдината. Другият, който бил магистър, го предупредил да остави дяволовото дяволу, но онзи отвърнал: „Това принадлежи по право по-скоро на мен, нежели на дявола“, седнал на масата и ял колкото му сърце искало, така че останало само малко от зеленчуците. След това грабнал каната с бира, теглил една добра померанска глътка и след като в някаква степен заситил желанието си, легнал отново до спътника си. След време обаче жаждата го връхлетяла отново, той станал пак и отпил втора толкова яка глътка, че оставил за домашния дух само малко на дъното. След като си угодил по този начин и се почувствал заситен, легнал и заспал.

Всичко останало тихо до полунощ; в полунощ обаче коболдът влязъл с такъв силен шум, че двамата се пробудили ужасени. Онзи кръстосал няколко пъти стаята, сетне седнал на масата, канейки се да се угости, и те ясно дочули как придърпва към себе си съдината. Тутакси обаче я тръснал силно обратно, очевидно разгневен, грабнал каната и отворил похлупака ѝ, след което поривисто го захлопнал обратно. После започнал да върши работата си, грижливо избърсал първо самата маса, а след това и краката ѝ, а подир това измел пода като с метла. Като приключил, отишъл отново при съдината и каната, с надеждата, че сега нещата стоят може би по-добре, ала отново ги отгласнал с гняв. Сетне продължил работата си, приближил се до

пейките, избърсал ги, изжулил ги и ги изтъркал отдолу и отгоре, а когато достигнал до мястото, на което лежали двамата студенти, прескочил го и се заел с пространството под нозете им. Като свършил, заел се за втори път с горната част на пейката и прескочил за втори път гостите. Когато обаче се приближил за трети път, той погалил оня, който не бил вкусил нищо, по косата и цялото тяло, без да му причини каквато и да е болка. Другия обаче хванал за краката, смъкнал го от пейката, повлякъл го няколко пъти насам и натам по пода, след което го оставил да лежи, изтичал зад печката и високо му се присмял. Студентът изпъзлял обратно на пейката, ала след четвърт час коболдът отново наченал работата си: метял, чистел, бършел. Двамата лежали, треперейки от страх, а когато се доближил до тях, коболдът докоснал единия съвсем нежно, а другия хвърлил на земята, след което иззад печката се дочул отново груб и подигравателен смях.

Студентите не искали да лежат повече на пейката, станали и започнали да викат високо пред заключената врата, но никой не ги чул. Най-сетне те решили да легнат плътно един до друг върху голия под, ала коболдът пак не ги оставил на мира. Той започнал играта си за трети път, приближил се и отново повлякъл виновния насам-натам, като му се присмивал. Накрая студентът се разгневил, измъкнал кинжала си и започнал да го размахва и да дупчи в ъгъла, откъдето се чувал смехът, като със заплашителни думи приканвал коболда да се покаже. Сетне седнал с оръжието си на пейката и зачакал какво ще се случи, ала шумът утихнал и всичко останало спокойно. На сутринта воденичарят им припомнил, че не са послушали предупреждението му и не са оставили храната недокосната; а това без малко можело да им струва живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.